

for Regjeringen at gjøre dette, saalænge man ikke veed, for hvilke Gjenstande der i sin Tid virkelig vil blive tilstaaet Erstatning. Der er ganske vist adskillige saadanne, som denne Gang bør medtages, og hvorfor der bør gives Erstatning, medens det ikke stete forrige Gang; men forinden der kan udredes Godtgjærelse eller Forstud paa Godtgjærelse til Enkeltmand, maa man dog virkelig vide, hvilke disse skulle være.

Masmussen: Forsaavidt det kunde være passende ved denne Leilighed, hvilket jeg maa henstille til den høitærede Formand, vilde jeg spørge den høitærede Minister, om han ikke saae sig istand til med det Allerførste at forelægge en Lov om Krigsskadeserstatning, men jeg veed ikke, om den høitærede Formand tillader, at jeg retter dette Spørgsmaal til Ministeren.

Formanden: En saadan Forespørgsel kan saa naturlig sættes i Forbindelse med den foreliggende Sag, at der Intet kan være til Hinder for at fremsætte den.

Masmussen: Jeg skal altsaa tillade mig at spørge Hs. Excellence Indenrigsministeren, om han ikke troer at see sig istand til i en nær Fremtid at forelægge et saadant Lovforslag om Erstatning til Byderne?

Indenrigsministeren: Jeg troer rigtignok, at jeg allerede har besvaret dette Spørgsmaal, idet jeg har sagt, at Regjeringen ikke saae sig istand til at forelægge noget saadant Lovforslag, førend den havde det dertil fornødne Materiale. Det vil altsaa ganske komme an paa, hvor snart dette kan indkomme til Regjeringen. Naar iøvrigt den ærede Landssthingsmand har rettet Spørgsmaalet specielt til mig, vil jeg dog tilføie, at jeg anseer det for meget tvivlsomt, hvorvidt jeg bliver den Minister, der skal forelægge et saadant Lovforslag.

Finantsministeren: Da Indenrigsministeren har antydet, at det er tvivlsomt, om det er ham, der skal forelægge et Lovforslag i den omtalte Henseende, skal jeg bemærke, at

det Lovforslag, der blev til Lov den 30te Juni 1850, blev forelagt af Finantsministeren, og at det altsaa muligviis, eller vel rettere rimeligviis, vil falde i min Lod at fremlægge denne Erstatningslov. Jeg skal i den Anledning bekræfte, hvad min Collega har fremsført, at disse Oplysninger fra de fire Amter, successivt som de ere indkomne, og saasnart de ere blevne afgivne til Indenrigsministeriet gjennem vedkommende Communalbestyrelse, ere blevne indhændigede mig. Jeg kan ikke erindre de Datummer, under hvilke hver enkelt af dem er indkommen, men det er ikke mange Dage siden, at den fjerde af dem blev afgivet. Over Halvdelen af Amtene i Sylland staae saaledes endnu tilbage med disse Oplysninger, men saasnart de indkomme, skal Lovforslagets Udarbeidelse blive fulbenet. Sagen er allerede fremmet, saavidt, at der kun staaer tilbage at gjøre et Overslag over, hvad der skal foredres som Erstatningssum. I den Anledning skal jeg erindre om, at det Lovforslag, som blev til Lov den 30te Juni 1850, i sin første Paragraph nævner og maa nævne, hvad det egentlig er, Regjeringen bemyndiges til at udrede i Erstatning. Man kan heller ikke undlade at nævne en saadan Sum, thi ellers har man Intet at gaae efter, og det er derfor ikke muligt at forelægge noget Lovforslag, forinden man tilnærmelsesviis kan danne sig et Begreb om, hvad man skal forlange af den Lovgivende Magt. Naar det ærede Medlem, som har henvendt dette Spørgsmaal til Regjeringen, har meent, at man kunde inblade sig paa at give private Mænd Forstud paa Erstatning, saa maa jeg gjentage, hvad min Collega har sagt, at det er ugjørligt, forbi man ikke endnu veed, hvilke Gjenstande der skal erstattes og forbi man, med al Agtelse for Private, dog ikke i den Grad, som man maaskee kunde ønske, og som de private Mænd kunde troe, de fortjente, kan tage Hensyn til deres Forsikring om, at de have lidt det og det Tab, eller til de Beviisligheder, som de kunne ansee for meget sikre. Jeg skal endelig ogsaa gjøre opmærksom paa, at Loven af 30te Juni 1850 slet ikke har havt med Private at bestille; Loven har tilstaaet Erstatning communeviis, og det vilde ogsaa være et uoverkommeligt Arbejde, naar man skulde have med